

Amalthea

ŽIVOT V PŘÍBĚHU

Autorský tým:

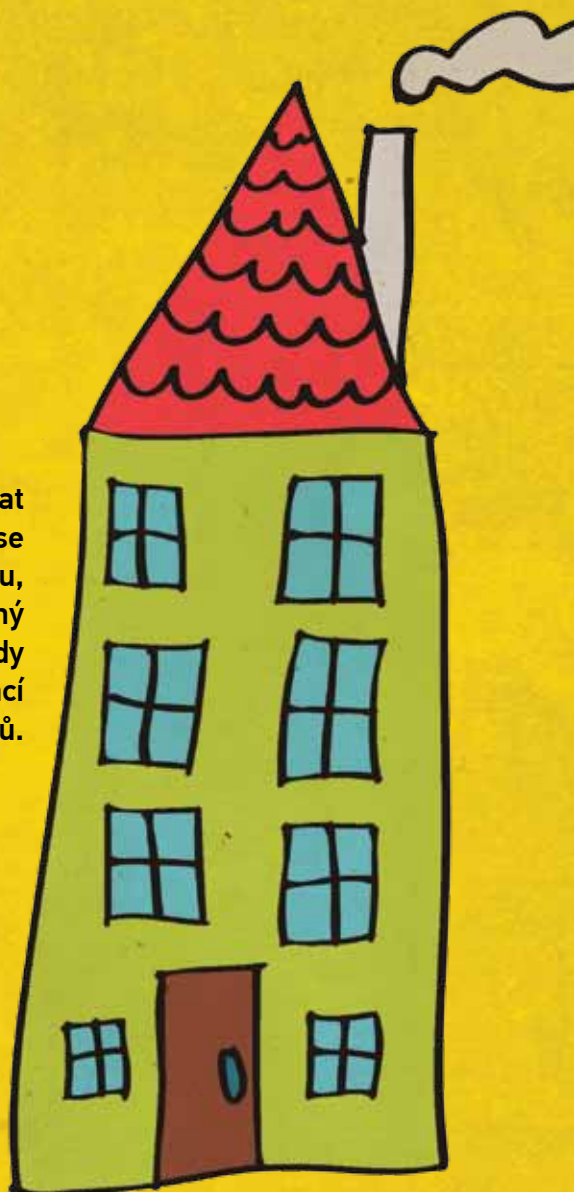
**Vojta, Týnka, Terka, Maty, Vendy, Denisa, Ruda,
Filip, Heda, Vítek, Petra Nela, Alena, Martina**

ÚVOD

Domov – vždycky to budu opakovat – není prostor, ale proces. Tady se schovávám před deštěm a zimou, tady žiju, tady trávím svůj volný čas, tady se rodí moje rodina, tady ji tvořím léty, trpělivostí a tolerancí a vůbec řadou kladných principů. Domov je bytost.

Miroslav Horníček

Milé děti,

právě držíte v ruce knížku plnou příběhů. A nejsou to ledajaké příběhy, jsou to příběhy dětí, které jsou na tom možná v něčem podobně jako vy. Některé jsou stejně staré, mají třeba podobné vlasy a oči jako vy. Možná chodí na základku, do speciální školy nebo už na střední školu – některým jde učení snadno, pro jiné to je docela fuška. Důležití jsou pro ně kamarádi, i když i s nimi se někdy cítí tak nějak osaměle. Možná je baví stejné věci jako vás, anebo je zrovna nebaví vůbec nic. No a taky možná nevrůstají s vlastní mámou a tátou, ale u tety a strejdy, babičky, dědy nebo u pěstounů. Taky vědí, jaké to je vyrůstat v kojeneckém ústavu nebo dětském domově, prostě bez rodiny...

Každý příběh v této knížce je jiný, ale zároveň něčím stejný. Všechny děti z naší knížky vyrůstají v „náhradní rodině“. Osm týdnů jsme se s dětmi scházely a vymýšlely, co do knížky pro vás napsat, co vám, ostatním dětem, vzkázat. A všechny děti se shodly na tom, že je důležité nebýt v tom sám!

Společně s autory doufáme, že se vám naše knížka bude líbit!

Za dospěláky Alena a Martina

Milí čtenáři,

dříve než začnete číst naše příběhy, chtěla bych vás upozornit, že naše dětství a dospívání, přes všechnu pomoc pěstounů, náhradních rodin i ostatních odborníků, bohužel není lehké.

Největším problémem nás dětí v náhradní rodině je porozumět tomu, co bylo důvodem odmítnutí naší biologickou rodinou.

Kde byl problém, kde byla chyba? Velice důležité je si uvědomit, že chyba určitě není v nás dětech. Je dobré, že máme možnost poradit se s odborníky, ale před nimi je důležité otevřít se a svěřit se se svým problémem.

A to není opravdu jednoduché.

Možná proto se někdy chováme tak, že je pro dospělé těžké to pochopit. Věřte, že je to pouze touha a nutnost upozornit na sebe a na naše problémy, se kterými si někdy nevíme rady.

Mějte prosím pro nás pochopení a věřte, že až dospějeme a založíme vlastní rodiny a budeme vychovávat děti, pak si na vás rádi a mnohokrát vzpomeneme a vaši snahu a lásku oceníme a budeme vám vděční.

Denisa

OBSAH

Co my děti chceme vzkázat ostatním dětem...	5
„S rodinou se máme rádi“	6
„Život je můj sen“	8
Co pro nás děti znamená rodina...	10
„Můj sladký život“	12
„Příběh“	14
„Kudy kam“	16
Jak se podle nás dětí pozná rodina...	19
„My“	20
„Z domu do domu“	22
Vyrůstáme v náhradní rodině... S kým o tom můžeme mluvit?	25
„Cesta“	27
Co za nás za děti chceme vzkázat dospělákům...	30
„Jsme jedna rodina“	32
„Pravda vítězí“	36
Co o nás o dětech mají dospěláci vědět...	39
Tady je místo pro tvůj příběh... Jak to bylo?	40

Co my děti chceme vzkázat ostatním dětem...

„Nevzdávejte se!“

„Nebojte se říct si.“

„Nezlobte se, když vám něco zakážou.“

„Najděte si kamarády.“

„Nebojte se zeptat, když něco potřebujete.“

„Ať se jim daří dobře.“

„Nebojte se, budou hodní.“

„Mluvte!“

„Požádejte o pomoc.“

„Nebud'te smutní, zvyknete si.“

„Aby měly hezkou rodinu.“

„S rodinou se máme rádi“

Jak to bylo?

No já jsem se nejdřív jmenoval jinak a pak rodiče říkali, že by se jim líbilo, abych se jmenoval po nich. A mně se to líbilo taky, jmenovat se jako zvíře. Mamka říkala, že jsem se narodil v zimě a že taťka vždycky sních nahrnul na stranu, dali jsme tam prkno a měli jsme z toho jakoby tunel. Jednou jsem tam lezl, Týna prkno odendala a na mě se sních nasypal. To mně byly asi tak dva roky. To jsem k nim přišel. Oni si mě vybrali, protože tam na mě byli zlí, bouchali mě a sváděli to na mě a já musel jít do kouta. Tak si mě takhle vybrali. Oni mě přivezli a já jsem jakoby zlobil, protože jsem chtěl mít jenom mamku, taťku jsem neměl rád, když mě držel, tak jsem ho bouchal, nechtěl jsem u něj být. Změnilo se to, když mi byly čtyři roky. Mamka na mě řvala, jí se to taky nelíbilo. Tak jsem toho pak nechal. Mám je rád, ale někdy jsem mamku neměl rád, měl jsem rád jenom taťku, asi se to změnilo. Teď mám rád všechny rodiče. Mamka říkala: „Proč se držíš jenom taťky?“

Já jsem jí řekl: „Protože ho mám rád.“ Mamka: „A mě ne?“ A pak jsem měl rád všechny, oba dva rodiče. Pomohlo, že jsem měl rád oba rodiče, že mamka už nekřičela, ani taťka.

Díky můj špatný den lepší

Když jsme jeli z dětského domova, tak jsem si tam vzal jednoho plyšáka. Malou opici, na kterou si lehneš, a plyšáka, co je pejsek a zároveň je to polštář. Oba jsou od mamky a taťky. Dali mi je, když za mnou jezdili do domova, a druhýho, když jsme slavili tři roky.

Vojta, 6 let

dobrý
den

Možná také znáte, že když se vám nedaří dodržovat pravidla, tak na vás dospěláci někdy zakřičí. Vadí vám to? Nebojte se o tom s nimi mluvit... I Vojta to mamce a taťkovi řekl.

„Život je můj sen“

Jak to bylo?

Ahoj, jmenuji se Týna. Dostala jsem se do nové rodiny, když mi byl jeden rok. A pomohlo mi, když jsem byla hodně s nimi a hrála jsem si. Když si pro mě přišli, mávala jsem mamce a tatkově z postýlky. Žiju s mamkou a tatkou osm let. Nevím co to, ale jak jsem byla v tom DD, tak mám takové strachy. Třeba když jsem sama doma, tak se bojím, anebo když se v noci probudím a je tma. Pomáhá mi, když mám u postele světlo. Krtka, který čte knížku a svítí. Jednou jsem jela ke kamarádovi, vlezla jsem k balíkům sena a tam jsem zašlápla malinkýho pavouka a pak najednou cítím, že mi něco leze po břiše. A byl to 3cm křížák! Vyřešila jsem to tak, že jsem vylezla ven a shodila jsem ho a Jára ho majznul.

Ve druhé třídě kamarád Jarda vykecal celé třídě, že jsem adoptovaná, to mě naštválo, ale teď už to kamarádi zapomněli nebo asi pochopili, že je to normální. V družině se mě zeptal Aleš, jestli jsem taky z toho dětského domova, protože jsem se o tom bavila s Járrou. Pak jsme byli v šatně a on to tam Aleš řekl ostatním dětem, že jsem adoptovaná, ale zjistila jsem, že kamarád Vítka je taky adoptovaný. Pomohlo mi to, že nejsem sama. Můj brácha Vojta je u nás v pěstounské péči. Mamka řekla těm lidem, že si přejou holčičku, a nějaký lidi jim pak zavolali, že mají pro ně mě. Tak se na mě jeli hned podívat, ale nikdy nečekal, že tam budou tak brzy, a já měla rýmu, tak mě jim nechtěli ještě dát a museli čekat. Než si pro mě mamka přijela, hrála jsem si v bazénku s nafukovacími míčky, tak jsem nechtěla domů, protože jsem nevěděla, kdo to je, ale pak si mě vzali a já v autě hned usnula. Přijela jsem domů, okamžitě jsem šla do kuchyně a všechno jsem tam vyházela... kvedlačky, nože... ale ne ty ostré nože, příborové. Bydlím na vesnici se svým tátou a mamkou a bráchou Vojtou. Pomáhá mi, když jsme hodně spolu, když hrajeme hry a nehádáme se. Nemáte se čeho bát, bude to tam bezva... Teda doufám. Přeju vám, že se v nové rodině budete mít dobře jako já.

Týna, 9 let

Co pro nás děti znamená rodina...

„Rodina je štěstí.“

„Je pro mě to nejdůležitější.“

„Rodina je pro mě jako počítačová hra –
zažíváme dobrodružství, zážitky, jsme spolu.“

„Rodina je to, že jsou spolu a že se mají jakoby rádi.
Jsou společně.“

„Mamka, tatka, rodina je láska.“

„Rodina je život.“

„Rodina je radost.“

„Rodina je můj tatka, mamka a Týnča.“

„Rodina je můj domov.“

„Můj sladký život“

Jak to bylo?

Já když jsem přijel, tak jsem se nejdřív bál tatky. Je vysokej, měl jsem strach. Tak jsem chodil za mamkou. Nejdřív jsem měl ale strach i z ní. Ale to pak bylo lepší, tak jsem chodil za mamkou a teď už chodím za obouma dvouma, když něco potřebuju. A ze začátku jsem v noci hodně brečel, jsem se strašně málo vyspal. Trvalo to asi tři dny. A dostal jsem se sem, protože rodiče neměli peníze, tak mě dali do Klokánku. Jezdila za mnou sociální pracovnice a ptala se mě, zda chci novou rodinu. A já řekl, že jo. Ale neuměl jsem si to představit, neptal jsem se, chtěl jsem se nechat překvapit. Jednou jsem přišel ze školy a přišla za mnou teta, že mi přišel dopis. To psali pěstouni, přečetl jsem si to. Tak jsme jim odepsali. Co jsem jim psal, to už nevím, ale oni psali, že rádi jezdí na kole. Pak za mnou začali jezdit na návštěvy, on mi nikdo neřekl, že to jsou oni, ale když jezdili častěji, tak mi to došlo. Jezdili jsme na výlety. Pak jsem k nim jel na jeden den na návštěvu. Poznal jsem babičku. Těšil jsem se, ale když jsem viděl babičku, tak jsem nevěděl, jak se mám chovat, tak jsem ji pozdravil, tak to bylo jako v normální rodině.

LÁSKA

Pak jsem tam byl i přes noc.

A pak se ptali, jestli chci být u nich. Líbili se mi, tak jsem řekl, že jo.

A asi po měsíci jsem se k nim stěhoval.

Stěhoval jsem si hlavně plyšáka, Soptíka, hodně jsem ho chtěl, dostal jsem ho od tety z Moravy. Jinak jsem si nic jiného brát nechtěl.

Hračky, co jsem tam měl, jsem nechal kamarádovi.

Jen surfařské prkno a hokejku na florbal.

Řekl jsem mamce, že mám trochu strach z taťky. Ta mi řekla, že se nemusím ničeho bát, že je všechno v pohodě, a to pomohlo.

Teď už jsem prostě tady. Hodně mi ze začátku pomáhalo, že jsem tam měl menšího brácha, tak jsem si s ním hrál, už jsem se pak nebál.

Když se mi něco nelíbí nebo potřebuju pomoc, řeknu mamce.

Maty, 11 let

Radost

smíCH

„Příběh“

I děti s různým druhem hendikepu se můžou dostat do milující náhradní rodiny... Vendy to štěstí měla.

Jak to bylo?

Mamka mi říkala, že si mě vybrala, protože moje mamka (vlastní) se o mě nemohla starat. Řekla, že chce holčičku, teda holku.

Tak si mě vzala. Čekala jsem, než si tam poví něco.

Než si mě mamka vzala, byla jsem v ústavě, jako v domově.

Rodina je dobrá, pomáhá mi s úkolama, rádi se máme, hrajeme si, byly jsme ve Francii se sestrou. Rodina je mamka, sestra, babička a já. Jsem ráda, že jsem tady, je to dobrý.

Chodím do novú školy, je dobrá, mám tam novú věci, mám tam i kamarády. Škola jako dobrý, mám samúj jedničky.

O první rodině (vlastní) nevím nic, protože můj táta nechtěl holku, spíš kluka. No o mě se moc nestarali, byli trochu přísný. Mamku jsem neviděla, umřela, než jsme se potkaly. Umřela i babička, dědeček. Mám ještě sestru Irču, tu jsem viděla.

Vendy, 14 let

LÁSKA

Jméno: VENDY

Co je na mně skvělé:

MAMKA UMÍ
DOBŘE
VAŘIT

Co mi dělá radost:

B. POMÁHÁ MĚ
SI

V čem potřebuju pomoci:

POMOCS
BÁRÁKEN

„Kudy kam“

Jak to bylo?

Jako malý jsem byl v dětském domově. Poté si nás táta vzal domů. Táta nás nikam moc nebral, na výlety nebo tak. Ale pamatuju si, že jsme jezdili za babičkou vlakem, což je máma naší mámy.

Tak jsme vídali i našeho staršího bráchu. Pamatuju si, že jsem byl nejradši, když byl táta doma. On jezdil na pařby, na diskotéky, já jsem vždycky brečel, když odjel, přál jsem si, aby zůstal doma s námi. S babičkou jsme jezdili do Pardubic na nákupy.

Dost jsme se stěhovali. Když umřela babička, chodili jsme na školu do Pardubic, protože tam táta v tu dobu pracoval. Táta pracoval u koní, často jsme s ním byli u koní, na tohle období mám dobré vzpomínky. Tam měl táta svůj dům, svoje auto, měl asi i papíry, ale ty mu nejspíš pak sebrali. Jezdili jsme na koních, fotili jsme se na nich. V tu dobu nás s bráchou hrozně bavily traktory, jezdili jsme s traktorem s jedním pánem, ten byl moc vtipnej. Tu rodinu jsme měli rádi, furt jsme se smáli, pomáhali jsme a dostávali jsme odměnu za práci. Nechávali nás tam jezdit traktorem, autem, tam mě to bavilo.

U tety jsme teď pět let. Na začátku jsme tady brečeli. Na víkendy jsme jezdili k tátovi. Pak to ale ustalo. Teta řekla, že nás už nebude vozit, ať taky táta projeví zájem a dojede si pro nás. Jenže on neměl auto, neměl si pro nás jak dojet. A když už měl auto, tak nás tetka nechtěla pustit, měla podezření, že táta nemá řidičák. Měla o nás strach. Asi po roce jsme si u tety zvykli. Táta se pak nějak vrátil z vězení. Seděl, protože neplatil alimenty. Jednou tady přespal. My jsme pochopili, že už se to nedá vrátit, že už k němu nemůžeme jít. Ale stejně jsme chtěli věřit, že si táta sežene nějaký dům a vezme si nás zpátky. Teď už je to ale jedno, neřeším to. Na ty tři čtyři roky, než budu dospělý, už je to jedno. Já už bych to nekomplikoval. Z tety máme respekt, na začátku to bylo lepší, to na nás byla hrozně hodná, ale jak začala škola, tak se to nějak zhoršilo. Ale není to tak špatný. My jsme byli zvyklí u táty, že jsme si mohli v podstatě dělat, co chceme. Šli jsme ven, kdy jsme chtěli. My jsme mu řekli sami, kam jdeme, a jemu to stačilo. Tety se bojíme zeptat, máme strach, že uděláme něco špatně, co se jí nebude líbit. Radši proto zůstaneme doma, ať je klid. Ale teď je to asi taky kvůli známám. Ale naštěstí máme sami sebe jako bráchové, povídáme si. Což tetka taky nechápe, co si spolu furt povídáme. My jí to ale neřekneme. Ale zase se jí bojíme říct, že jí to říct nechceme, že je to naše soukromí. Ale zase žijeme v lepších podmínkách než předtím. A taky se můžeme vídat s tátou, to by v dětském domově asi moc nešlo. A strejda je v pohodě, on je jak náš táta, je mu všechno tak nějak jedno.

S bráchou máme i společné plány do budoucna. Chtěli bychom jít pracovat tam, kde pracoval náš táta, jako na brigádu. Docela dobře tam platí, v létě jsme si tam brigádně docela dost vydělali. Pak bychom si pořídili nějaké bydlení, společně, dokud bychom neměli na vlastní. Na začátek by bylo nejlepší bydlet společně, samostatně bychom to těžko zvládali. Chtěl bych být lepší než naše rodiče. Chci být hodnej táta, ale samozřejmě děti nemůžou mít všechno, co chtějí. I když záleží, kolik bych vydělával. Ale nebylo by výchovný koupit dítěti vše, na co si vzpomene. Taky záleží, jaká bude máma. Náš táta nám říkal, ať si hlavně najdeme pro naše děti nějakou lepší, než byla ta naše. Jeden by měl rozmazlovat a jeden by měl zadávat pravidla.

Ruda, 14 let

Někdy jsou dospěláci hodně přísní, nechtějí dětem třeba něco dovolit. Skoro to pak vypadá, jako kdyby vás, děti, neměli rádi. Věřte, že i když to někdy neumí dát najevo, tak jak byste potřebovali, mají vás rádi. A moc!

Jak se podle nás děti pozná rodina...

„Jsou to lidi, kteří se o nás starají, nemusí to být vlastní rodiče, ale měli by být hodní, ale zase příliš nerozmazlovat... prostě tak, jak by to správně mělo být.“

„Jezdíme společně na výlety.“

„Děláme si navzájem radost.“

„Trávíme společně svátky.“

„Chráníme se navzájem.“

„Vzápory se poznáme, nikdy na sebe nezapomeneme.“

„Máme je rádi.“

„Máme se rádi.“

„Máme láskou.“

„Máme dohromady dům, bydlíme při sobě.“

„Spíme v jednom domě.“

„Máme dohromady dům, bydlíme při sobě.“

„Nemusí to být táta s mamkou, může to být babička s dědou, třeba i teta, taty to je rodina. Musí to cejit u sebe, v srdci.“

„My“

Jak to bylo?

Ahoj, já jsem Tereza. Když jsem byla v dětském domově, tak mě pořád přemísťovali sem a tam. Potom do dětského domova přišel i můj brácha a potom jsme se oba dva dostali do nové rodiny. Když tam mamka s tatškou přišli, tak jsem tatku honila tleskací opičkou... Můžete to zkusit i vy. :) Když se na nás s bráchou koukli, tak hned poznali, že jsme pro ně ti praví. Když si mě vzali, tak mi byly tři roky. Pomáhá mi, když mamka někdy přijde k mé posteli a dá mi pusu na dobrou noc. Bojím se, když doma najdu pavouka, tak se ho strašně leknu a zavolám tatku. Jednou se mi stalo, že jsem v práci u tatky potkala dvoucentimetrového pavouka. Lekla jsem se a zavolala tatku. Ten vzal skleničku a řekl: „No ten je pěkný.“ a dal ho do té skleničky a odnesl ho na zahradu.

dobrý
den

BYLA JSEM U MOŘE
A BYLO TO DOBRÝ.

KDYBY JÁ ME MĚLI POVINOSTI ZA
VTEŘINU TO BY BYLO ŽŮŽO

Díky můj špatný den lepší

Když jsem byla asi druhý týden v I. třídě, tak se mě paní učitelka ptala, jestli jsem z normální rodiny, nebo z dětského domova a já jsem jí na to řekla: „Víte, paní učitelko, já jsem z dětského domova.“ A řekla jsem to před celou třídou, tak to všichni slyšeli. Když jsem to řekla, tak když zazvonilo, tak se mě Kamča zeptala: „Jak jako, že jsi z dětského domova?“ a já jsem jí na to řekla: „No já nevím, proč jsem se tam dostala právě já, ale prostě to tak moje pravá máma udělala.“ Moje sestřenice je taky z dětského domova, ale je adoptovaná, je to vlastně moje nevlastní sestřenice, chodí do áčka. Má takovou divnou paměť. Ona si z toho vůbec nic nepamatuje, jak byla v dětském domově.

Teď bydlím na vesnici se svou pěstounskou rodinou. S můj bráchou a ještě se sestrou, kterou jsme si přivezli z kojeňáku před 3 roky. Je tam útulno, každý máme svůj vlastní pokojík, sice s bráchou jsme měli společný, ale teď už ne, takže je tam dobře. Nemáte se čeho bát.

Terka, 10 let

„Z domu do domu“

Jak to bylo?

Takže před x lety jsem bydlela s mámou a tatškou, když jsem byla malá. Pak se nějak rozešli a chvíli jsem bydlela jen s mámou. No a mamka pak začala pracovat v jedné firmě. Pak se seznámila se svým přítelem, kterej mě vůbec nemá rád, týral mě s jídlem. No a tak si mě pak vzala babička do pěstounské péče, v roce 2009 nebo 2010, bylo mi deset. Babička viděla, co mi dělal ten přítel mamky, že mně strašně ubližoval, ubližoval i mojí babičce, ale pak ještě k tomu u mně bydleli, protože mamku vyhodili z práce. No a pak babička vyhodila přítele mámy, protože jí kradl peníze a mě tady zakazoval si hrát s autíčkama na chodbě, protože to bude překážet. Tak se babička namíchla a vyhodila ho. No a pak jsem začala chodit do školy. Bylo mi sedm, měla jsem odklad kvůli mámě, začala jsem mluvit až ve čtyřech letech. Pak mi dělalo problémy učení, hlavně matematika a český jazyk, takže pan ředitel té školy našel jinou školu. Pomohl nám a nastoupila jsem do speciální školy. Tam jsem byla čtyři roky.

Občas se cesty rodičů a dětí rozejdou, nemusí to však být natrvalo, stejně tak jako u Hedy, která se s mamkou po letech opět viděla a mohla tak poznat své sourozence...

S mámou jsem se neviděla šest let, jenom jsme si skypovaly a psaly na facebooku. Hlavně já a občas babička. Když přijeli (máma se dvěma mladšími sourozenci), tak jsem brečela, babička taky brečela i mamka. Protože mamka prostě viděla, jak už jsem velká, že jsem hodně vyrostla, že mám jinej hlas, že jsem se úplně mrtě změnila. To Alina, když mě viděla, tak hned za mnou běžela a chtěla furt se mazlit, tak jsem ji furt měla v náručí. Tonda mě taky rád viděl. Znali jsme se ze skypu, vždycky na mě volají: „Heduš, Heduš!“ Mám je mrtě ráda. Trošku jsem dřívějc žárlila, že mamka má další dítě, že na mě se vykašlala a ještě k tomu si pořídí druhý dítě. Mamka nejdřív nepřiznala, že je Alina její, říkala, že ji hlídá nějakým Holanďanům, bála se to říct. Prostě mamka mě odkopne a pořídí si další dítě. Ted' to mamce chybí, to, co by se mnou mohla prožít, když jsem byla malá. Co by všechno šlo. Mamka se ted' se sourozencema učí mluvit, aby uměli i česky, ted' umí jen holandsky, ale rozumí nám. Alina je celá po našem dědovi. Mamka se začala chovat dobře, už jí ted' s babičkou docela i věříme. Mamka ví, že nesnáším lži, poznám, kdo lže.

S tátou si teď nerozumím, říkám mu: „Tati, já chci bejt s tebou i bez Lukáše.“ Ale přijedu a táta ho stejně pozve. Lukáš je můj nevlastní brácha.

No a jak teď bydlím s babičkou, tak jezdím na výlety, mám i muzikoterapeutický sbor, a i když už nechodím do té školy, tak když mají o víkendu vystoupení, tak jezdím na vystoupení. Břišní tance jsem už skončila, jsem na intru, ale když budou mít vystoupení, který si pamatuju, který jsem s nima tančila, tak můžu s nima vystupovat.

Na intru to jde báječně. Jenom jsem se bála, zda tam nezabloudím, ale dokázala jsem to. Hradec už znám, takže tam nezabloudím. No spolužáci nic moc, ale už tam mám pár nových kamarádů, ale nejsou s náma ve třídě.

Heda, 17 let

Vyrůstáme v náhradní rodině... S kým o tom můžeme mluvit?

„Vi to celá třída. Už se o tom nebavíme, jen v první třídě, teď to všichni vědí, už se neptají.“

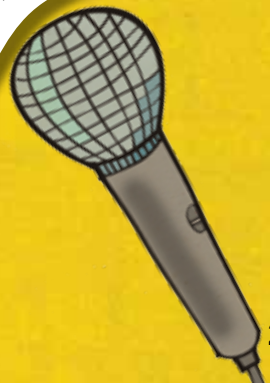
„O mně to ví celá škola, je mi to jedno.“

„Nechci, aby to ostatní věděli, říkám to jen svým nejlepším kamarádům, který mi věří a já jim. Je dobrý to říct někomu, kdo to má podobný, kdo má podobný život. Ví pak, jaký to je.“

„Nechci, aby to ostatní věděli, říkám to jen svým nejlepším kamarádům, který mi věří a já jim. Je dobrý to říct někomu, kdo to má podobný, kdo má podobný život. Ví pak, jaký to je.“

„Když se mě ptají, odkud jsem, tak jim řeknu, že jsem v pěstounské péči, nevadí mi to, prostě to tak je.“

„O mně ve škole říkali, že vypadám divně, už o mně vědí všechno, moje třída, moje škola, mně to nevadí.“

„Cesta“

Jak to bylo?

Jsou věci, ve kterých chci být jiná?

Odlišná než moje biologická rodina?

Jsou věci, které chci dokázat?

Ve kterých bych byla dobrá?

Jsou věci, ke kterým jsem předurčená?

Které mi půjdou a budou mě provázet životem?

Můžu nějak přispět společnosti?

Zapadnu někdy?

Jsou věci, ve kterých se podobám mojí matce?

Jsou věci, které mám po otci?

Většina dětí s podobným osudem má totožné otázky.

Pomůže jim někdo najít na ně odpověď nebo ji budou muset hledat samy?

Doufám, že z mého příběhu vznikne nějaké poučení, které někomu pomůže najít cestu a jít dál...

pochopeNí

...Je mi 16 a mám před sebou spoustu let v této společnosti, ale i já už jsem si mnohé prožila. Od svého narození vyrůstám u babičky, pěstounky. Kromě matky svoji biologickou rodinu neznám, ale z vyprávění vím, že i moje biologická babička se matky zřekla a po narození ji dala k adopci. Ve 2,5 letech byla adoptována mými prarodiči (pěstouny). V 18 letech odešla z domu a vrátila se, až když byla těhotná, tedy v necelých dvaceti letech. Po porodu se o mě starala asi 6 týdnů a potom si začala opět užívat života. Starost o mě přenesla na prarodiče. Když mi bylo 8 měsíců, provdala se a během dvou let měla další dvě děti a následně od rodiny definitivně odešla. Moji sourozenci skončili na čas v Klokánku, odkud se následně dostali do rodiny pěstounů. Před dvěma lety porodila dalšího syna, o kterého se zatím asi stará. Někdy přemýšlím, jak dlouho to vydrží. Jsem si jistá, že v tomhle nechci být stejná. Každé dítě si zaslouží úplnou rodinu, bohužel rodiče si nevybíráme. Zkušenost s matkou mě ujistila, že těžké věci jednou pominou. Že všechno se dá zvládnout a jít dál. Ale taky mi to ukázalo, že dokážu být silná a že, když se budu snažit, dosáhnu svého cíle. Ukázalo mi to, že ačkoliv něco nejde tak, jak by mělo, člověk se nemá vzdávat a má jít dál. Na konci každé cesty je krásný pohled na krajinu. Za každým mrakem je slunce i že každá květina vykvete. I když budou na cestě zatáčky a překážky, i když bude pršet a i když květina nebude mít světlo – všechno se dá zvládnout a člověk bude šťastný.

Srdce na dlani...

Na prvním stupni základní školy se mi dařilo, měla jsem spoustu kamarádů. Přelom nastal při přechodu na druhý stupeň, přestala jsem si rozumět se spolužáky a začala mít problémy s učením a docházkou do školy. Po společné dohodě s babičkou a psycholožkou jsem se ocitla ve výchovném centru, kde jsem strávila dva měsíce. Po skončení pobytu jsem opět nastoupila do školy. Dokázala jsem se dostat přes problémy, posunout se dál a obnovit pravidelnou docházku. Dokončila jsem základní školu, i když to někdy nebylo nejlehčí. Překážky na životní cestě jsou a budou, ale musíme se s tím smířit a jít dál.

Teď chodím na střední školu a moje vztahy ke komunitě se zlepšily. Uvědomila jsem si svoje místo ve společnosti a přijala jsem ho. Takový je můj životní příběh. Doufám, že budoucnost přinese další šťastné dny...

Denisa, 16 let

Co za nás za děti chceme vzkázat dospělákům...

„Aby byli hodně s dětma a povídali si s nimi.“

„Aby byli hodní na děti, nekřičeli.“

„Aby s nimi hodně malovali, vyráběli.“

„Aby třeba jeli do ústavu nebo někam, kde to zařídí,
aby si mohli vzít dítě, pomohli mu, aby bylo spokojený.“

„Aby je nebili.“

„Aby je měli rádi.“

„Aby s nimi jezdili hodně na výlety.“

„Aby měli dostatek jídla a oblečení.“

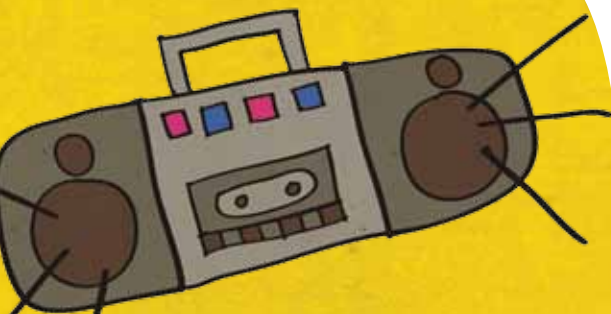
„Aby si s nimi hráli.“

„Aby měli velkou trpělivost.“

„Aby chodili do kina.“

„Aby se jim hodně věnovali.“

„Aby jim pořídili mazlíčka.“

„Jsme jedna rodina“

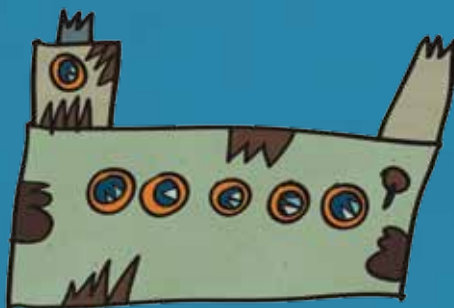
Jak to bylo?

Narodil jsem se v Nymburku, ale nevím, kde jsem byl od malička. Víím, že jsme byli s bráchou v dětském domově před tím, než si nás vzal táta. To, že jsem byl jako malý v dětském domově, jsem se dozvěděl až před čtyřmi lety. Byli mi tři nebo čtyři roky, když si nás táta vzal k sobě. V té době bydlel spolu s babičkou. Babička se o nás starala, když táta nebyl doma. Vždycky mu říkala, ať nikam nechodí a zůstane doma s námi, ale on stejně odjel. My jsme pak brečeli. Byli jsme často sami s babičkou, to bylo ale fajn, babička byla fakt hodná. Táta chodil taky furt do práce. S babičkou jsme chodili k její kamarádce. Té paní jsme pomáhali, ona jí také pomáhala, vždycky jsme od té paní pak něco dostali.

Z Pardubic jsme se zase přestěhovali, táta furt pracoval, abychom měli peníze. My jsme nechodili asi čtrnáct dní do školy, my jsme byli hodně často doma sami, i večer. Pak k nám přijela paní ze sociálky. To jsme chodili do čtvrtý třídy. Na Vánoce jsme se odstěhovali k tetě a strejdovi. Bylo to postupný. Nejdřív jsme k nim jezdili jen na víkendy, ptali se nás, jestli bysme u nich chtěli bydlet. My jsme nechápali, proč se nás na to ptají. My jsme pryč od táty nechtěli. Jednoho dne si pro nás přijel strejda, na ty Vánoce, to s námi ještě jel i táta a byl s námi na Vánoce u tety a strejdy.

Mamka s taťkou by měli zařídit vše, co děti potřebují, ale ne každému rodiči se to daří. Přesto se s rodiči můžete vídat, když chcete... stejně jako se potkává Filip s taťkou.

Pamatuji si, že jsme nějaké Vánoce zažili taky s mámou, když jsme byli ještě s tátou, to tam tenkrát byl i náš starší brácha. To mi bylo tak devět. Mám z těch Vánoc někde i fotku, měli jsme i video. To bylo ale jedinkrát, co jsme s mámou byli na Vánoce, táta se s ní domluvil, že budeme všichni společně. Máma tam přespala, ale hned druhý den zase odjela. Pak jsme ji viděli po dlouhé době až vloni o prázdninách. Mně to přišlo, že to hrála, že to nebylo poctivý chování z její strany. Dělal, že má zájem, říkala, že nás ráda vidí. Já jsem to ale taky hrál, moc rád jsem ji neviděl, nechtěl jsem ji snad ani vidět. Už bych ji asi ani vidět víckrát nechtěl. Asi i proto, co nám vyprávěl starší brácha a babička. Pro to, co dělá, vyhrožuje jim, že jim podpálí barák atd. Byla našťvaná, že jí babička řekla, ať se odstěhuje, že nebude žít dospělou ženskou. Máma měla prý kecy, proč ona tam bydlet nemůže, když tam bydlí teta, její sestra. Tak začala babičce vyhrožovat, že to tam podpálí, otráví psy, koně. Babička si ji už vymazala. Když jsme byli letos o prázdninách u babičky, máma babičku přemlouvala, aby nás s ní někam pustila na pár dní. Babička to ale nedovolila, protože nás měla na starosti ona. Bála se, že kdyby se nám něco stalo, máma by to svedla na babičku. Máma nás od té doby nekontaktovala. Kontakt na nás nemá, ale mohla by nám napsat na facebooku. Naposledy nám slíbila notebook. Koupila ho staršímu bráchovi, pak ho chtěla ale zpátky, tak on jí ho poslal, jenže ona si ho nevyzvedla. Slíbila, že nám ho nechá, ale nikdy nepřišel. Když vidím, jak se chová, jaká je na babičku, tak nemám zájem už ji vidět. Tomu se nedalo ani věřit, že se takhle může chovat.

Někaké dobré zážitky na dětství ale mám, třeba zážitky s dědou. Chodili jsme s ním na posed. Táta našeho staršího bráchy je dobrej. Ten nás vzal na ryby. U něj je vidět, že se stará, že má zájem se starat. Než jsme měli přijet k babičce, tak nám připravil pokoj u babičky, vyklidil místnost, kde míval děda obilí, vymaloval tam, dal tam postelev, televizi tam dal, anténu tam namontoval, všechno tam uklidil, opravil. Udělal to kvůli nám, protože věděl, že přijedeme. Dětem, co mají jít do pěstounské péče, bych vzkázal, ať se toho nebojí, ale záleží, jaké mají pravé rodiče, proč od nich musejí odejít. Je to dobrý, když se ti u vlastních rodičů nelíbí, jít někam jinam, kde můžeš žít lépe. Furt lepší než žít někde v dětským domově. Tam jim musí chybět rodina, není tam taková volnost. Já si sice už nepamatuju, jaké to tam je, ale myslím si, že tam ty děti musí divně růst. Těm dětem musí chybět to ponaučení od rodičů.

Filip, 16 let

„Pravda vítězí“

Jak to bylo?

Jmenuji se Věroslav, všichni mi ale říkají Vítku. Abych začal od začátku, narodil jsem se v Sušici. Po pár měsících v mamčině péči jsem byl z její péče odebrán z důvodu mamčiny nemoci, která nedovolovala to, aby se o mě dokázala sama postarat. Péči o mě přebrala sociálka, která mě po odebrání předala do kojeneckého ústavu v Plzni, kde je starost o kojence do tří let života. Maminka si přála, abych se objevil v seznamu dětí pro přijetí do pěstounské péče. V kojeneckém ústavu v Plzni jsem byl do tří let. Naskytla se mi situace, která mi změnila celý život. Začala se o mě zajímat rodina, která splňovala podmínky, abych mohl být do její rodiny přijat. Proces pro přijetí do pěstounské rodiny je záležitost, která netrvá chvíli. Ale i po té dlouhé době, než si mě mohla rodina vzít, soud svolil a stalo se to, čeho žádný dítě nelituje. Rodina si pro mě přijela a od té chvíle jsem měl rodinu. Všem vám ostatním, kterým také přálo štěstí být v rodině, to přeju.

První den v pěstounské rodině byl dojemný, plný emocí a zjištění toho, že mám dva nové starší sourozence, kteří se ze začátku jeví jako dobrý článek rodiny.

Po roce, co jsem bydlel v rodině, se narodila holčička. Měl jsem radost, že budu mít mladší sestru. Starší sourozenci byli věkově starší, tudíž mně bylo souzeno se spíše více orientovat na mladší sestru. Po dvou krásných letech prožitého dětství se také naskytly chvíle, kdy jsem nebyl podle jejich představ. Přišlo první napomenutí, potom i výprask a pak už jsem zjistil, že v domácnosti vládne pevná ruka. Příznám se, nebyl jsem hodné dítě. Po uplynutí sedmi let v domácnosti, která byla pro okolní sousedy z vesnice považována za perfektní a fungující rodinu, se začaly objevovat první vážné problémy.

Žili jsme na vesnici, kde rodina, u které jsem žil, měla dobré vztahy, kamarádů bylo hodně, ale to není vše, co je potřeba pro dobrý život. V devíti přišlo od mé pěstounské maminky prohlášení, že se chce nechat rozvést. Druhá strana nesouhlasila, tou byl můj pěstounský otec, který chtěl, aby bylo vše jako dřív. Nešlo to, mezi rodiči vznikaly spory a to vedlo k tomu, že se rozvedli a došlo ke stěhování. Otec zůstal a maminka šla z domu ke své mamince. Po dlouhou dobu se furt řešily problémy ohledně nás dětí. Jednu chvíli žili starší sourozenci s otcem a já s mladší sestrou u maminky. Nakonec se dohodli. Šel jsem k otci a nevlastní sourozenci zůstali u maminky. Během těch sedmi let se stalo mnoho mezi mnou a mými nevlastními sourozenci. Starší sestra mě neměla ráda a dávala mi to hodně znát. Přešel jsem to a doufám, že i ona. Se starším bratrem jsem vycházel, on ke mně také necítil to, co jsem chtěl. Mamka se ke mně nechovala stejně jako k sourozencům, ale měla mě ráda, dodnes si toho cením. Otec byl rázný muž, který si potrpěl na klidnou domácnost. Každou neděli jsme chodili do kostela. Když jsem přišel do rodiny, řešilo se, jestli mě můžou pokřtít. Moje biologická maminka se křtem souhlasila a díky tomu jsem do víry v boha zařazen dodnes.

Po rozvodu žití s otcem v domě, ve kterém jsem žil od tří let, skončilo. Museli jsme se oba přestěhovat. Otcův táta mu nabídl, že by mohl bydlet u něj, tak to také nakonec dopadlo. U dědečka jsem žil společně s otcem pět let. Během těch pěti let si našel otec přítelkyni. Otec se do přítelkyně zamiloval a to znamenalo první zlom mezi mnou a otcem. Mezi mnou a otcem už to nebylo jako dřív. Jeho přítelkyni jsem musel respektovat. Pátý rok u dědečka znamenal další stěhování. Došlo k tomu tak, že se otec oženil s přítelkyní a přestěhoval se do jejího bydliště. Moc se pro mě toho nezměnilo, žil jsem ve stejné vesnici, co po celých pět let. Pro mě jako pro dítě, kterému bylo čtrnáct let, to bylo dobré. Nepřišel jsem o kamarády jako při prvním odstěhování. Ale další změna to byla, musel jsem se seznámit s rodiči od manželky otce, se kterými jsme žili v jednom domě. Mělo to pro mě přínos, měl jsem další prarodiče. Z počátku to bylo mezi mnou a dalšími prarodiči všechno v pořádku, ale byl jsem holt v těžké pubertě, respektování cizí starší osoby bylo pro mě v těch časech velký problém. Dodnes toho lituji.

Po uplynutí skoro jednoho roku v další rodině se událo v mém životě spoustu zajímavých, ale i bolestivých věcí. První těžký rozchod s krásnou přítelkyní, další zlom mezi mnou a otcem. S otcovou přítelkyní jsem si nerozuměl. Nedokázal jsem ji brát jako člena rodiny, v určitých směrech jsme si nesedli. Na začátku devátého ročníku základní školy jsem se jeden večer rozhodl říct vše, co si myslím, otci. Moje názory pro něj byly špatné, a proto to nedopadlo dobře. Svůj výrok jsem podal v takové míře, že mě otec zbil, a v tu chvíli jsem věděl, že musím pryč. Každé prázdniny od tří let jsem jezdil k dědečkovi, který žil s paní, kterou jsem oslovoval „babičko“. Když se řešil rozvod, byl jsem na prázdninách u dědečka a v ten rok, kdy jsem tam byl, mi babička nabídla pomoc. Po neshodě s otcem jsem si ten večer vzpomněl na babičku, zavola jsem jí, a druhý den po aktu s otcem jsem navždy opustil práh domu. Babička mě má v péči od patnácti let. Základní školu jsem dohodil v blízkém okolí. Poté už přišla střední škola, na kterou jsem byl přijat. Můžu všem lidem kolem sebe říct, že babička mě naučila, jak se mám zařadit do společnosti, a to i bez pomoci rodičů. Moc si její pomoci vážím a doufám, že budu dál ve svém životě tuto osobu mít nadevše rád.

Vítek, 17 let

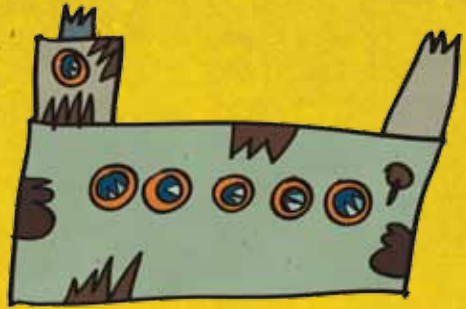
Někdy se stane, že i přes veškerou snahu sociálních pracovníků se nepodaří najít dětem tu nejlepší náhradní rodinu hned napoprvé, jako tomu bylo i u Vítky. Vítek se však nevzdával a věřil, že ta správná rodina se pro něj najde...

Co o nás o dětech mají dospěláci vědět...

"Chceme být všichni spolu, jako jedna rodina." "Když zlobíme, bojíme se nebo si nejsme jistý." "Když se nám něco stane, potřebujeme mít na blízku mámu." "No musí to pěkně umět s dětma. Musí se o dítě postarat, nakrmit ho, zaplatit za něj školu, prostě abych to dítě nechodilo špinavý do školy. Mamka kouří, spíš utírácela za cigarety než za jídlo, oblečení." "Nemáme rádi, když se před námi hádáte." "Chceme slyšet pravdu, ne lež." "Děti se rádi mazlí s rodiči." "Když se nám něco bouchá." "Co děti mají rádi." "Co děti nemají rádi." "Bojíme se, když nás někdo bouchá." "Nemáme rádi, když na nás křičí." "Chceme být všichni spolu, jako jedna rodina." "Když zlobíme, bojíme se nebo si nejsme jistý." "Když se nám něco stane, potřebujeme mít na blízku mámu." "No musí to pěkně umět s dětma. Musí se o dítě postarat, nakrmit ho, zaplatit za něj školu, prostě abych to dítě nechodilo špinavý do školy. Mamka kouří, spíš utírácela za cigarety než za jídlo, oblečení." "Nemáme rádi, když se před námi hádáte." "Chceme slyšet pravdu, ne lež."

**Tady je místo
pro tvůj příběh...
Jak to bylo?**

Děti, nezapomeňte, že...

- o problémech je vždycky dobré mluvit, najít někoho dospělého, kdo pomůže nebo poradí, nejhorší je být na všechno sám/sama
- na webu najdete informace, co dělat v různých těžkých situacích:

<http://www.pravonadetstvi.cz/deti/>

<http://deti.ochrance.cz>

- zavolat nebo napsat můžete vždycky i do Amalthey

(773 952 819, amalthea@amalthea.cz)

Něco o Amalthee

Amalthea z.s. vznikla v roce 2003. Vycházíme z přesvědčení, že nejlepším místem pro život dítěte je rodina – vlastní, adoptivní nebo pěstounská. Naším hlavním cílem je zvýšit spokojenost dětí v rodinách vlastních i náhradních a předcházet umístování dětí do ústavní péče.

Amalthea je pověřena k výkonu sociálně-právní ochrany dětí a je registrovaným poskytovatelem sociálně-aktivizačních služeb pro rodiny s dětmi. Terénní sociální pracovníci poskytují rodinám služby v celém Pardubickém kraji. Amalthea dále poskytuje vzdělávání, informace a šíří osvětu v systému péče o ohrožené dítě, zavádí inovativní služby do praxe, podporuje organizace, které se danou oblastí zabývají.

Jak nás kontaktovat:

Amalthea z.s.

Adresa: Městský park 274, 537 01 Chrudim IV

Tel.: +420 466 302 058

E-mail: amalthea@amalthea.cz

Web: www.amalthea.cz

Facebook: [https://www.facebook.com/](https://www.facebook.com/o.s.Amalthea)

o.s.Amalthea

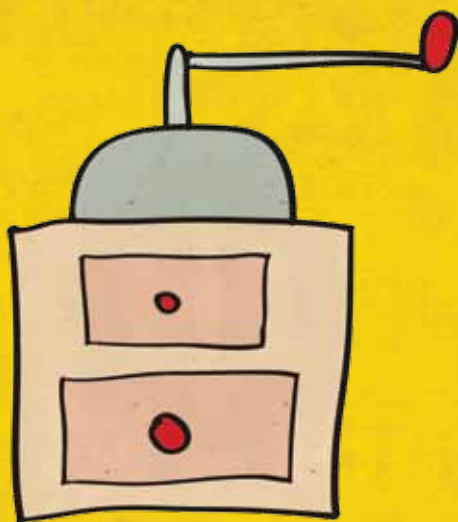
Twitter: <https://twitter.com/AMALTHEAcz>

Tato publikace vznikla v rámci projektu Amalthea z.s.
O mně se mnou – Úmluva o právech dítěte v praxi.

Partnerem projektu je LATUS pro rodinu o.p.s.

grafika: Lucie Peterková

**fond
pro NNO**

NROCS

**nádače
partnerství**

ISLAND
LICHTENŠTEJNSKO
NORSKO
**eea
grants**

Podpořeno grantem z Islandu, Lichtenštejska
a Norska v rámci EHP fondů.

www.fondnno.cz a www.eeagrants.cz